

Og nu er jeg kommet i gang på tasterne, så lad mig bare fortsætte:

Sommeren 1952 i juli måned. Mine bedsteforældre var på weekendbesøg fra Aalborg. De havde min kusine Kirsten på 17 år med, som jeg havde lovet en kanotur om søndagen.

Men jeg havde været til bal det meste af natten, og var ikke rigtig oplagt, da det kom til stykket. Så jeg bad min lillebror Kaj (næsten 15 år) om at tage turen i mit sted.

Kanoen var en min kammerat havde til at ligge hos os; mod at vi frit måtte bruge den.

De sejlede ud – søen var blank og stille og vi andre sad udenfor og nød vores morgenkaffe – lige indtil det pludselig blæste kraftigt op. Især 3 voldsomme vindstød fik os op at stolene.

Mine bedsteforældre var kørende i taxa, så chaufføren var der stadig. Min bror og jeg fik ham til at køre af Vædebrovej rundt langs søen. Vi regnede med, at de nok var sejlet om til Fuldbro Mølle og op i åen der.

Da vi kom dertil hvor der i dag er rasteplads lige før det sidste bratte sving, var der fyldt med mennesker og der holdt også en ambulance.

Nede på stranden var kanoen drevet i land; men Kaj og Kirsten var ikke at se.

Vi måtte jo hjem og fortælle det frygtelige, og så blev vi nødt til at gøre noget. Bare et eller andet. Vi kunne ikke bare sidde stille.

Så vi satte vor egen robåd i vandet og satte kursen mod ulykkesstedet. Men søen var for hård. Vi landede ovre under Boes land, der hvor Amtmanden havde sin hytte. Og motorbåden lå der. Den ville vi snuppe; men nåede det ikke før 2 af sønnerne kom farende ud ad skuret. Rigtig netop de 2 sønner som der havde siddet fast i isen.

Den ældste tog så med os og vi krydsede Mossø i noget af det værste stormvejr jeg nogensinde har været ude i.

Men vores styrmand kunne sit kram og vi kom sikkert over.

Men ingen kunne jo gøre noget i det vejr – men de forsøgte. Falck fra Aarhus var tilkaldt men havde egentligt ikke noget udstyr med, så vi lånte bare et par vandkikkerter af dem.

Men dagen efter da stormen havde lagt sig, kom der gang i sagerne: Jens Aage Sørensen der var Hjemmeværnsmand fik tilkaldt Hjemmeværnet fra Ry som kom og hjalp. Lottekorpsset stillede op med at servere kaffe og snitter.

Kolonnen fra Banen blev sendt ned og hjælpe og desuden en mængde frivillige fra Alken og omegn. Roklubben fra Skanderborg stillede også op, samt fiskerne (Toftegaard) fra Voerladegård var også med hele vejen igennem.

Vi fandt Kaj om torsdagen. Da var han kommet op til overfladen. Kirsten fandt vi først om søndagen ved middagstide.

Chefen for Hjemmeværnet Kyster Andreasen foreslog at vi familien skulle tage hjem og spise, for vi havde jo været der næsten uafbrudt hele ugen.

Det gjorde vi så; men var dårligt blevet færdige med at spise, før han kom og fortalte os, at de havde fundet Kirsten og hun var kørt til sygehuset.

Vi tror at nogen havde observeret hende, og mente det var bedst hendes forældre ikke lige skulle se hende sådan.

Det var en mærkelig uge. Den var tragisk, sørgelig og uhyggelig. Men når jeg mindes den, så er det den varme og hjælpsomhed jeg husker allerbedst. Alken og hele egnen stod sammen om os. Især Jens Aage er jeg en stor tak skyldig.

Som nogen måske ved, så blev der for nogle år siden lavet en videofilm om Alken i anledning af Banens jubilæum. Ellen i Dambruget stod for optagelserne. Mor blev også interwiewet og havde bedt mig om at være til stede. Det blev til et 3/4 langt indlæg, hvor ulykken selvfølgelig fyldte meget. Et udmærket indlæg.

Nogle år senere havde man fundet ud af at vise filmen på plejehjemmet i Ry – i flere afd. – og man ville gerne have Mor tilstede, når hendes afsnit blev vist. Det afviste hun; men vendte sig så mod mig: Det må du tage dig af!

Og hvad mutter siger det skal man rette sig efter, så jeg måtte ned og se filmen sammen med beboerne der. Hvoraf jeg jo kendte en del.

Jeg skulle jo være der for at kunne svare på spørgsmål, hvis nogen ville have noget uddybet. Det gik også fint indtil en ældre dame rejste sig og spurgte: Ikke for at bebrejde nogen; men hvorfor var der al den ståhej. Vi mistede vores lille pige samme dag og hendes veninde blev også dræbt. Os var der ingen der tænkte på; men det her kunne vi læse i aviserne hver dag.

Ganske rigtigt var de 2 små piger blevet dræbt i en trafikulykke samme dag. De var fra Illerup; men det opdagede vi jo ikke fordi vi var optaget andetsteds om man så må sige.

Men vores tab var jo ikke større end de 2 hold forældres i Illerup. Så jeg forstod udmærket hendes frustration, som jeg sådan kom og rippede op i.

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige; men damen fortjente et svar, så jeg måtte finde på noget.

Jeg sagde, at jeg troede, at det skæve forhold sikkert skyldtes, at de jo vidste hvor deres piger var, mens vi andre jo søgte fortvivlet for at finde vores.

Ja den dag i 1952 var en sort dag i egnens historie og til trods for det forsynet mig med nogle varme minder.

Rudolf Foustad